

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/192/2017
Identifikačné číslo spisu:	5312203426
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5312203426.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ S. A., bývajúceho v V., 2/ S. A., bývajúceho v C., 3/ O. F., rod. A., bývajúcej v N., zastúpených JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, so sídlom v Čadci, Mierova č. 1725, proti žalovanému S.K.I. apartman s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kostiviarska č. 43, IČO: 36 631 965, zastúpený ATTORNEYS GROUP, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kláry Jarunkovej č. 2, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 36/2012, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 8. februára 2017 sp. zn. 7 Co 379/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. decembra 2015 č. k. 10 C 36/2012-238 prvým výrokom zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/, 2/ a 3/ domáhali určenia, že nehnuteľnosť pozemok KNC č. 8082 - trvalý trávnatý porast o výmere 375 m², zapísaný na LV č. XXXX pre k. ú. V. patrí v celosti do dedičstva po poručiťovi T. A., nar. M., zomr. M., naposledy bytom C.. Druhým výrokom rozhodol, že žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1 411,12 eur titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že nemal preukázaný právny titul, na základe ktorého by predchodca žalobcov T. A. spornú nehnuteľnosť užíval, čo je jeden z predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Ak T. A. nebol zapísaný ako vlastníč PK parcely č. 7801 vedenej v pozemnoknižnej (ďalej aj „PK“) vložke č. 501, z časti ktorej bola vytvorená sporná KNC parc. č. 8082, nemohol nadobudnúť vlastnícke právo na základe reálnej delby medzi pozemnoknižnými podielovými spoluvlastníkmi. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by právni predchodcovia T. A. boli uvedení ako spoluvlastníci PKN parc. č. 7801 v pozemnoknižnej vložke č. 501, ani žalobcovia 1/, 2/ a 3/ k tejto skutočnosti nevedeli zaujať relevantné stanovisko. Na evidenčnom liste č. 94 zo dňa 14. októbra 2003 bola zapísaná ako držiteľka alebo iná oprávnená osoba

spornej parcely č. 8082 O. J., rod. K.. Tá vlastnícke právo k tomuto pozemku nadobudla na základe rozhodnutia Okresného úradu Čadca, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. 2003/3027-Vá zo dňa 9. októbra 2003. Sporný pozemok CKN č. 8082, ako aj pozemok CKN č. 8081 nadobudla dedením po svojej matke, avšak keď si chcela vlastnícke právo k týmto pozemkom vysporiadať zistila, že parcelné čísla sa nezhodujú, a preto bola vystavená listina hlásenia zmien, ktorú podpísal aj žalobca 2/. Konštatoval, že žalobca 2/ súhlasil, že sporná nehnuteľnosť patrí do vlastníctva O. J.. V spise Okresného úradu Čadca, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva sa nachádzajú aj potvrdenia 19 osôb, ktoré dali súhlas O. J. na vydanie rozhodnutia podľa § 11 zák. č. 180/1995 Z.z. k spornej parcele a zároveň prehlásili, že majú vedomosť o tom, že O. J. predmetný pozemok užívala viac ako 10 rokov nerušene a dobromyseľne. Žalobcovia v konaní uvádzali titul nadobudnutia vlastníckeho práva T. A. vydržanie. Týmto fakticky popreli existenciu nadobudnutia vlastníctva na základe reálnej delby, nakoľko nie je možné nadobudnúť tú istú nehnuteľnosť dvoma rôznymi spôsobmi. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zákona č. 99/1963 Z.z. (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcov 1/, 2/ a 3/ Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 8. februára 2017 sp. zn. 7 Co 379/2016 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil. Súčasne rozhodol, že žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v pozemno-knižnej vložke č. 531 nie je zapísaná PKN parc. č. 7801, reálnou delbou, ktorej malo dôjsť k vytvoreniu spornej KN C parc. č. 8082. Uviedol, že podľa predbežnej identifikácie sporná C KN parc. č. 8082 bola vytvorená z časti PKN parc. č. 7801 vedenej vo vložke č. 501. S týmito dôkazmi boli žalobcovia súdom prvej inštancie riadne oboznámení. Napriek tejto skutočnosti žalobcovia 1/, 2/ a 3/ netvrdili a ani nepreukázali, medzi ktorými podielovými spoluvlastníkmi vedenými v PK vložke č. 501 malo dôjsť k reálnej delbe a k vytvoreniu spornej nehnuteľnosti. Okresný súd správne konštatoval, že z pozemno-knižnej vložky č. 501 nevyplýva, že ako podielový spoluvlastník pôvodnej PK parc. č. 7801 je vedený právny predchodca žalobcov 1/, 2/ a 3/. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ až v podanom odvolaní začali tvrdiť, že podielový spoluvlastník PK parc. č. 7801 nebol poručiteľ T. A., ale S. A., jeho otec, resp. ich pradedo D. A.. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ tak nesplnili povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých si uplatňovali žalovaný nárok. Nesplnenie tejto povinnosti nemožno považovať za nedôslednosť súdu prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ a 3/ v podanom odvolaní poukazovali na to, že jeden z podielových spoluvlastníkov pôvodnej PKN parc. č. 7801 mal byť ich dedo, prípadne pradedo, ide o nové skutočnosti, na ktoré nemožno v odvolacom konaní prihliadať. Okresný súd dospel k správne záveru, že k preukázaniu reálnej delby vykonanými dôkazmi nedošlo. Skutočnosť, že spornú nehnuteľnosť mal právny predchodca žalobcov 1/, 2/ a 3/ užívať, nemožno spájať s preukázaním existencie jeho vlastníckeho práva. Svedeckými výpoveďami nebolo preukázané, že k užívaniu došlo z dôvodu, že bol vlastníkom spornej nehnuteľnosti na základe reálnej delby. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ netvrdili, že nadobudol ich právny predchodca túto reálne vydelenu časť pozemno-knižného vlastníka svojho otca, t. j. ich deda a už vôbec netvrdili, na základe akého titulu malo k takému nadobudnutiu dôjsť (napr. dedením, darovaním a pod.). Uzavrel, že v súdnom prípade sa jednalo fakticky o určenie vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcov 1/, 2/ a 3/. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ boli povinní označiť a predložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Nebolo významné, na základe akého právneho titulu bola uvedená ako vlastníčka spornej nehnuteľnosti O. J.. Pokiaľ by aj bolo zistené, že táto nemala byť správne ako vlastníčka spornej nehnuteľnosti vedená, zároveň to ale nepreukazuje tvrdenie žalobcov 1/, 2/ a 3/, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti mal byť ich právny predchodca Tomáš Dudík na základe nimi tvrdenej reálnej delby. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali osobne dňa 8. júna 2017 dovolanie žalobcovia 1/, 2/ a 3/ (ďalej aj ako „dovolatelia“), prípustnosť ktorého odôvodnili ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, tiež uviedli aj dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: od 1. júla 2016 je to § 420 písm. f/ CSP). Namietali nesprávne/ neúplné skutkové zistenia a okolnosti, nedostatky

v procese dokazovania, t. j. nevykonanie nimi navrhnutého dôkazu, nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho (i prvoinštančného súdu). Žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie. Nesprávne právne posúdenie videli v tom, že vykonané dôkazy súdy nižších inštancií neskúmali jednotlivo vo vzájomných súvislostiach. Namietali porušenie princípu rovnosti zbraní, keď nebol pripustený navrhovaný dôkaz - vypracovanie znaleckého posudku. Taktiež uviedli, že odvolací súd sa vo svojom odôvodnení nevenuje odvolacím dôvodom. Postoj krajského i okresného súdu označili za alibistický a svojvoľný. Namietali nesprávnu argumentáciu súdu prvej inštancie, že sa im ako žalobcom 1/, 2/ a 3/ nepodarilo spoľahlivo a presvedčivo preukázať existenciu dohody o reálnej delbe a tak stotožniť predmet sporu, resp. uniesť dôkazné bremeno, pretože chceli návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania uniesť svoje dôkazné bremeno a preukázať tvrdené skutočnosti. Nesúhlasili s tvrdením odvolacieho súdu, že si nesplnili povinnosť tvrdenia a preukázania rozhodujúcich skutočností a tieto nemohol nahrádzať súd prvej inštancie. Krajský (i okresný súd) si nesprávne vyložili, že uvádzali 2 typy nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, a to reálnu delbu medzi spoluvlastníkmi okolitých pozemkov s ich právnym predchodcom, ktorá prebehla v minulosti, pričom títo spoluvlastníci jednej veľkej spoločnej nehnuteľnosti si veľký pozemok podelili a každý z nich následne užíval vyčlenenú časť a druhý titul odôvodňovali vydržaním. Avšak, keďže reálnu delbu nevedeli zdokladovať, pretože žiaden z účastníkov reálnej delby už nežije, tak ju označili za putatívny domnelý titul ako jeden z predpokladov nadobúdania vlastníckeho práva vydržaním a za zákonný titul nadobudnutia vlastníckeho práva označili vydržanie ako jediný dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. Na podporu tvrdenia, že aj domnelý/putatívny titul je jednou z podmienok vydržania v zmysle § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka poukázali na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 17/2016 z 24. apríla 2017, 4 Cdo 287/2006, 4 Cdo 49/2003, 3 Cdo 222/2010, 4 Cdo 173/2006, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 336/2016 zo dňa 31. januára 2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 3425/2012. V dovolaní poukázali tiež na nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ale dovolanie podali z dôvodu prípustnosti podľa § 421 CSP.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ zastúpení advokátom, v dovolaní namietajú nesprávne právne posúdenie sporu odvodzujúc prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: od 1. júla 2016 je to § 420 písm. f/ CSP) poukazujúc na nesprávne/neúplné skutkové zistenia a okolnosti, nedostatky v procese dokazovania, t. j. nevykonanie nimi navrhnutého dôkazu, nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho (i prvoinstančného súdu).

10. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) k námietke dovolateľov ohľadom skutkových zistení, resp. nevykonania navrhovaného dôkazu, dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Najvyšší súd už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. (teda aj vady uvedenej v písmene f/) nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

11. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

12. V danom prípade odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlil jeho podstatné dôvody, citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlil právne úvahy, ktorými s a pri rozhodovaní riadil. Prijaté závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim platnej právnej úprave v čase rozhodovania, a to § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 393 ods. 2 CSP). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, opodstatnená.

13. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcov 1/, 2/ a 3/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, najvyšší súd ho podľa § 477 písm. c/ CSP v tejto časti odmietol.

14. Dovolatelia v dovolaní prípustnosť dovolania odvodzovali aj od § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, kedy by mali dovolatelia: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľov s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Zo zákonodarcom zvolenej

formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, atď.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ [vyjadrenej najmä v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybňujú názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napr. sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017)].

16. Dovolatelia videli dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v tom, že odvolací (i okresný) súd nesprávne na základe dôkazov vyriešil ich žalobný návrh na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, keď dovolatelia akcentovali otázku, že aj putatívny/domnelý titul je jednou z podmienok vydržania v zmysle ustanovenia § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka (k čomu poukázali na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 17/2016 z 24. apríla 2017, 4 Cdo 287/2006, 4 Cdo 49/2003, 3 Cdo 222/2010, 4 Cdo 173/2006), ktorá otázka nebola tou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej v skutočnosti záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľmi nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania dovolatelia považovali za nesprávny záver súdov týkajúci sa hodnotenia dôkazov, skutkových zistení a vyriešenia ich žalobného návrhu na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva jeho zamietnutím. Tento záver súdov ale nebol výsledkom aplikácie, či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Dovolateľmi nastolená otázka nie je otázkou právnou, teda takou otázkou, ktorej riešenie by záviselo od výkladu určitej konkrétnej hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej normy. Podľa obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu právnou otázkou pre ich rozhodnutie bola otázka nesplnenia povinnosti tvrdenia, unesenia dôkazného bremena. Je tak nepochybné, že dovolateľmi v dovolaní nastolenú právnu otázku (že aj domnelý/putatívny titul je jednou z podmienok vydržania v zmysle ustanovenia § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka) odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie vôbec neriešili, nakoľko takto nastolenú otázku dovolatelia v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tak pred odvolacím súdom vôbec nenamietali (resp. nenastolili). Uplatnený dovolací dôvod dovolatelia tak nevymedzili spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, keď tiež neuviedli konkrétne takú právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a namietali nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní. Namietali teda skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V dovolaní nastolená otázka okrem vyššie uvedeného má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia. Preto sa dovolací súd ani nezaoberal rozhodnutiami dovolacieho súdu, na ktoré dovolatelia poukázali.

18. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namietala existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, neostávalo najvyššiemu súdu iné ako dovolanie

v tejto časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť; vo zvyšnej časti, vzhľadom k tomu, že dovolatelia nevymedzili právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP.

19. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 453 ods. 3 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.